

снѣгъ, а —ситни бѣли парченца захаръ; а когато удари градъ — по улицитѣ и покривитѣ подскачатъ само бонбони и карамели! . . .

Въ тая земя, дѣца мои, има и голѣми гори, кждѣто дърветата раждатъ само най-хубавитѣ, отъ послѣдната мода дрехи. Дотрѣбватъ ли нѣкому нови дрехи, отиде въ гората, хвѣрхи единъ камѣкъ, и дрехитѣ падатъ на гърба му, като че за тамъ сж измѣрени.

А за снѣливцитѣ тамъ е още по-добрѣ. Поради своя непрѣккхнатъ сѣнь и лѣнность — тукъ тѣ сигурно щѣха да трѣгнатъ по просия. А тамъ — за всѣки часъ сѣнь се плаща по два лева, а за всѣка прозѣвка — по половинъ жѣлтица.

Опита ли се тамъ нѣкой да работи, да прави добро, а да прѣзира злото — тежко му! — изпжждатъ го още на другия день изъ страната на дармоядитѣ. Но глупбитѣ и тия, които сж неспособни за нищо — сж на най-голѣма почитъ: тѣхъ ги наричатъ тамъ благородници. А който не е способенъ за нищо друго, освѣнъ да спи, да яде, да пие, да играе — даватъ му титлата „графъ“. Лѣнивецътъ надъ лѣнивцитѣ, обаче, признатъ отъ цѣлата страна за такъвъ, го избиратъ за царъ на страната.

Сега вие знаете вече за нея, за тази благословена страна, мили мои дѣчица. Но пжтя къмъ нея не знае никой. Старитѣ хора казватъ, че иска ли нѣкой да отиде тамъ, а не знае пжтя, — да попита нѣкой нѣмъ: той ще му покаже най-правия пжтъ за тамъ . . .

. . . Отвѣнъ е снѣгъ, но печката бумти. И живо подскачатъ веселитѣ пламъчета.

Само шареното котенце заспало, сложило мунка на прѣднитѣ си двѣ крачета . . . Само то сигурно, не е чуло приказката — за земята на лѣнивцитѣ..